

Kedves Palánta Olvasó Testvérem!

Tegnap beszélgettem egy bábelőadás után néhány fiúval az egyik pesti általános iskolában. Tizenkét évesek voltak. Ők nem a bábelőadáson vettek részt...

A WC-ben találkoztunk először. Én másért mentem be, mint ők - ők nagy füstöt gerjesztettek... erről pár szót váltottam velük (kedvesen, ami meglepte őket), és utána kértem, hogy kicsi helyet hagyjanak nekem is - mire kimentek teljesen (eloltva cigarettájukat).

Kint azután folytattuk a beszélgetésünket, ami kezdetben inkább csak "froclizás" volt a részükről. Az ott rohangászó lányokat mutogatták, hogy tényleg lesbikus-e az egyik, és bizonyították - sajnos, én is láttam a csókolózást, nem tudok mit mondani erre, ők is tizenkét évesek... Ennek kapcsán azonban világossá vált előttük, hogy a bűn az bűn, és hogy a bűn kapcsán az ember egyre inkább fogságba kerül. Szó szót követett. Már üldögéltünk, mert annyira érdekelte őket, amiről beszélgettünk (majdnem egy órán át) a csapat magjával, miközben váltva jöttek mindig újak és újak, s egy tanítónő is odaült hozzánk. A tanítónő kifejezésre juttatta, hogy ez a "nem könnyű társaság" az ő délutáni felügyelete alá tartozik. Az ő érdeklődése is nyilvánvaló volt, kicsit meg is billentette beszélgetésünket, amikor a tisztító tűzről kérdezett, de elfogadta a bibliai választ.

Szóval, ahogy beszélgettünk, eljutottunk a gyerekeket leginkább érdeklő témakörhöz. Mit gondolsz, mi volt ez? Lehet, hogy nem találsz ki.

Az, hogy lehet-e a szellemekkel találkozni, vannak-e démonok, ezek bántják-e az embereket, megjelennek-e, meg tudnak-e sebezni, vagy akár ölni egy embert, hogy lehet velük találkozni, milyenek, láttam-e már ilyesmiket. Nem jöttem zavarba, hiszen az ellenségeimről kellett beszélnem, és jól ismerem őket, mert van velük dolgom elegendő. Adtam nekik bibliai válaszokat, és tapasztalatból is elmondtam, hogy kell elbánni az ördöggel. Ez nagyon felvillanyozta őket.

Egyre inkább kérdeztek. Végül a kérdés arra irányult - legalább hárman ezt firtatták - „hogyan lehet megszabadulni a gonosz szellemektől?”. Volt, akinek könnyben volt a szeme, és a félelem mindegyikükre jellemző volt. Az öngyilkosság, a depresszió is ismert fogalmak voltak, és az a tény, hogy a gonosz ellen fizikai eszközökkel nem lehet hadakozni, világos volt előttük. A tanítónő is érdeklődve figyelt. A Húsvét kapcsán a Bárány véréről meséltem. Történelmi háttérrel, Mózes 2.könyvéből, ahogy a bárány vérét a pusztító ellen fel kellett kenni az ajtófélfára. Elmondtam, hogy pontosan azért halt meg Jézus Krisztus,

hogy vérével megmentesen, megóvjon a gonosztól, a bűntől, a haláltól, a magánytól, a depressziótól és a démoni erők mindenféle támadásától. Ekkor magától adódott a kérdés: „hogyan lehet Jézussal kapcsolatba kerülni?”. Ez kellett nekik. Egyértelműen.

Egy probléma volt még - akkor "kereszténynek kell lenni"? Például az iszlám hit nem felel meg? A kérdést eleinte elméletinek gondoltam. De hamar kiderült, hogy valós. Imádkoztam, és az Úr bölcsességét kértem. Ezt mondtam nekik: „Figyeljete, ha Jézust befogadjátok - mert elmondtam, hogy Ővele csak úgy lehet kapcsolatba kerülni, ha elfogadják, hogy Ő feltámadt, él, és itt van, és segítségül hívják Őt, mint Megváltójukat, aki életét adta értük, és Urukát, akivel együtt fognak utána élni, napról-napra, és Hozzá igazítják döntéseiket, életüket - „akkor ti az Ő tanítványai lesztek. Jézust fogjátok követni életetekben, és Ő lesz veletek minden nap, megment a gonosz szellemektől, felszabadít és békességet ad szívetek mélyén”.

Ez elegendő válasz volt. Ez az egész NEM VALLÁSI KÉRDÉS - fogalmazódott meg bennük, s bennem is - hanem személyes döntés kérdése, hogy Jézussal mit fognak kezdeni. Akarták Őt, és akarták a szabadságot. Úgyhogy imádkoztunk. Ott, mindegyikükkel. A tanítónővel együtt. Mondták, utánam, egyik a másik után. És a végén megáldottam őket. Mind az ötüket. Az Úr Jézus Krisztus áldása ott volt és ott maradt rajtuk. Új kezdés indult el az életükben. És felszabadultak a félelem és a gonosz elnyomása alól. Ez a Bárány vére. Ez a hit. Ez az igazság munkája. Örülök, hogy ebben lehetek, és lehetünk mindannyian. Szerte az országban.

Köszönjük az imádságokat. Köszönjük az érdeklődést. Köszönünk minden segítséget. Elkél. Jó az Úr, aki most is végzi munkáját. Általad és miáltalunk is.

(120330. dr. Kováts György.)